

عنوان مقاله:

نظریه استفان دیویس در تبیین مسئله اینهمانی شخصی بر اساس اراده الهی و تحلیل انتقادی آن

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 20، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

وحیده فخار نوغانی - گروه معارف اسلامی، دانشکده الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

امیر راستین طرقي - گروه فلسفه و حکمت اسلامی، دانشکده الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

مسئله اینهمانی شخصی و معیارهای تداوم وجودی انسان به لحاظ نقش مهمی که در فرجام انسان ایفا می کند مورد توجه ویژه الهیدانان است. ایرادات و نقدهایی که در حوزه فلسفه دین و فلسفه ذهن بر امکان تحقق اینهمانی شخصی وارد شده است سبب شده تا به نظر برخی تبیین پیوستگی وجودی میان فرد دنیوی و شخص رستاخیزیافته در زندگی پس از مرگ امکان پذیر نباشد و نظریاتی همچون شبیه ترین فرد جایگزین اینهمانی شخصی شود. این نظریات برخی از متالهان مسیحی مانند استفان دیویس را بر آن داشته است تا در برابر این نوع از ایرادات و تردیدها به دفاع از امکان تداوم اینهمانی شخصی بپردازند. دیویس در مقابل نقدهایی که در فضای دانش هایی چون فلسفه دین و فلسفه ذهن بدون توجه به مبانی الهیاتی این مسئله مطرح شده است از موضعی درون دینی و بر اساس «اراده مطلق الهی در حفظ اینهمانی شخصی» به تبیین این مسئله پرداخته و تلاش کرده است تا در این تبیین نشان دهد در حل مسئله اینهمانی شخصی و پاسخ به نقدهای آن لازم است به مبانی الهیاتی این مسئله توجه شود. در این پژوهش تلاش شده است تا از رهگذر مطالعه توصیفی تحلیلی آثار دیویس به نقد و بررسی این نظریه و میزان توفیق او در روش شناسی استفاده از مبانی الهیاتی در پاسخ به مسائل فلسفه دین و ذهن پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

اراده الهی، استفان دیویس، اینهمانی شخصی، عدم موقت، فیزیکیالیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1722862>

